

men dels kan der jo tænkes Tilfælde, hvor en Grundeier pludſelig vil forhindre noget Saadant og har juridifk Ret dertil, og dels kan der ogsaa tænkes andre Tilfælde, faaledes ſom det, hvorom der her er Tale, hvor Fiſkerne kunne være nødte til ikke blot i egentlige Nødtilfælde, men under Forhold, ſom hyppigt kunne indtræde, at ſøge andet Sted hen og at gaa i Land der. Det vilde da være pſtſelig, om der paa ſaadanne Steder var aabnet Udgang for dem til at trække deres Vaade i Sikkerhed og deres Fangſt paa Land. Udvalget har ikke villet udtale ſig nærmere om Enkelthederne i denne Sag, men jeg har kun her villet fremſtille Indholdet af det Andragende, ſom Udvalget foreſlaar henviſt til Miniſteren. Udvalget opfordrer kun den høitærede Miniſter til at tage under Overveielſe, hvorledes denne Landgangsret for Fiſkerne muligviſ kunde ordnes, hvorved den Trang, ſom paa forſkjellige Steder i Landet er tilſtede, kunde blive afhjulpen paa en for Fiſkerne henſigtsmæſſig Maade, og hvorved ſelvſjælgelig ogſaa Grundeiernes Rettigheder bleve varetagne, idet der naturligviſ meget let kan tænkes Tilfælde, hvori en ſaadan Ret til Landgang kun kan og bør gives mod Erſtattung til de paagjældende Grundeiere. Det er af denne Aarſag, at Udvalget tillader ſig at foreſlaa dette Andragende henviſt til den meget ærede Indenrigsminiſter. — Om de øvrige Andragender har Udvalget ikke ment at burde gjøre nogen Indſigling, og jeg ſkal derfor ikke udtale mig nærmere om dem. Der er kun et enkelt Andragende, nemlig det under Nr. 7, om hvilket Udvalget tror at burde bemærke, at et Andragende af den Natur ikke burde have været indſendt til Rigsdagen, da det dels er ſaa mangelfuldt i formel Henſeende, dels er ſaa ufuldſtændigt med Henſyn til dets Indhold, at man viſtnok burde have afholdt ſig fra at komme dermed.

J. Madſen: Til det Tilfælde, der er omtalt i Andragendet under Nr. 1, kan der maaffe tænkes noget Lignende paa andre Steder af Landets Kyster og navnlig da paa Beſtkyſten af Sylland, hvor jeg veed, at der vel er en ſaa ſtor og nogen Forstrand, at der fra Lodſeiernes Side ſjældent og maaffe aldrig bliver gjort Indſigleſe imod, at Fiſkerne enten oplægge deres Vaade paa det Lørre eller opſtille Garn til Lørring der; men det er mig derimod beſjendt, at der undertiden er opſtaaet Stridigheder mellem Forſtrandsseierne og Fiſkerne, idet Forſtrandsseierne i ſtormfuldt Veir have villet bortviſe Fiſkerne fra at ſørge for Sikkerheden af deres Fiſkerbaade og at faae dem trufne ſaa høit op paa Land, at de ikke ſtulde ſtaa i Fare for at borttrives af Strøm og Storm. Det er maaffe kun enkelte Steder paa Beſtkyſten af Sylland, hvor ſaadanne Konfliktter kunne op-

ſtaa, idet, ſom beſjendt, Staten er Forſtrandsseier for den ſtørſte Strækning; men der er en Strækning i Ringkjøbing Amt, hvor Forſtrandsretten er i privat Eie, hvor den, ſaa vidt mig beſjendt, i den ſenere Tid er bleven udflyttet i mange ſmaa Lodder, og hvor der af den Grund kan opſtaa Konfliktter imellem Fiſterne og Forſtrandsseierne eller Forpagterne, hvad de nu kaldes. Jeg tror nok, at Forſtrandsretten af Forſtrandsseierne er bleven afhændet til de Omboende ſom en Slags Arvefaſte, hvad jeg dog ikke videre ſkal komme ind paa at udvikle; men jeg vil blot henſtille til den høitærede Indenrigsminiſter, om han ikke, naar dette Andragende bliver henviſt til ham, vil tage Henſyn til, at ogſaa Fiſkerne paa denne Del af Beſtkyſten af Sylland kunne blive ſikkrede for, at de til enhver Tid kunne faae Leilighed til at ſøre Tilſyn med deres paa Land trufne Vaade og deres Medſkaber, ſom ere opſtillede paa Stranden. Det var kun diſſe Bemærkninger, jeg fandt Anledning til at fremkomme med.

Boulyſſe: Hvad der er Tilfælde i den Egn, hvorfra dette Andragende er kommet, er ganſke viſt hovedſagelig Tilfelde trindt omkring i hele Landet og navnlig er det Tilfelde mange Steder paa Derne, at Fiſterne ikke have nogen Dei eller Eiendom, der grændſer til Havet. Det er følgerlig umuligt for dem at komme der, naar vedkommende Lodſeiere ville benytte deres ſtrange juridifke Ret til at forbyde Fiſterne Udgang til Havet; men det kan ikke nytte, at vi have Fiſkere paa Landet og Fiſk i Vandet, naar de ikke kunne komme ſammen. De Fiſkere fra Grenaa og Omegn, om hvilke der her er Tale, forlange jo ikke i deres Andragende, at en ſaadan Ret ſkal overdrages dem uden imod Erſtattung, og dette forekommer mig, at være et ſaa rimeligt Forlangende, at det burde opfyldes, om end med ſtor Varſomhed og Forſigtighed. Jeg ſkal ikke indlade mig paa, hvorvidt diſſe Fiſkere af Grenaa og Omegn have gjort ret eller feil i ikke foreløbig at modtage det Tilbud, ſom vedkommende Grundeiere have gjort dem, nemlig at de for Betaling kunde faae Udgang til Havet; men jeg mener kun, at det er rigtigt, at der ſaa vel i dette ſom i alle andre lignende Tilfælde fra Regjeringens Side gives Strid til, at der paa en eller anden Maade gives Tilladelse til at egpropriere Stier, Beie eller Lørrepladſer langs Kysterne f. Ex. ved Grenaa. Terrainet der er et ſaadant, at dette ingen Skade kan gjøre; thi det forholder ſig i Virkeligheden fuldſtændigt rigtigt, ſom det er ſagt i Andragendet, at der er Metter paa 20—30—40 Alen, hvor der blot er Sten og Sand, og hvor det i Virkeligheden ikke kan ſkade, at der gives Udgang til Havet, men det er en Selvſølge, at der, hvis der ſkal anlægges en Dei eller en Sti, maa gives Er-